

Valkuilen bij het gebruik van Strong's Numbers

Sinds 1890, toen James Strong zijn Concordantie van de Bijbel publiceerde, hebben mensen overal dit werk voor hun persoonlijke Bijbelstudie gebruikt. Door de concordantie te gebruiken, konden ze een vers opzoeken aan de hand van elk woord dat ze zich in dat vers herinnerden en de plaats ervan in de Bijbel vinden. Vóór het tijdperk van computers was een concordantie zoals die opgesteld door Strong de manier om een vers in de Bijbel te vinden als men was vergeten in welk boek en hoofdstuk het gewenste vers te vinden was.

Maar dat was niet alles waarvoor deze Concordantie nuttig was. Als een persoon zijn Bijbel aan het lezen was en andere verzen wilde vinden die hetzelfde Engelse woord bevatten als een bepaald woord dat hun aandacht had getrokken, konden ze dat woord opzoeken in de concordantie (aangezien elk Engels woord in de Authorized Version of the Bible alfabetisch werd weergegeven) en zoeken naar andere verzen die hetzelfde woord gebruikten. Deze procedure werd een handig hulpmiddel voor het vinden van kruisverwijzingen naar het vers of de passage die men zou kunnen lezen of bestuderen.

En er was nog een ander onderdeel van James Strong's Exhaustive Concordance . Elk Hebreeuws woord (in het Oude Testament) en Grieks woord (in het Nieuwe Testament) kreeg een nummer. Door het Engelse woord op te zoeken, kon men het corresponderende Hebreeuwse of Griekse getal vinden dat ten grondslag lag aan het Engelse woord, en met deze methode kon men bepalen of hetzelfde Hebreeuwse en/of Griekse woord het origineel was waaruit het Engelse woord was vertaald. Aangezien er veel verschillende Engelse woorden werden gebruikt om een bepaald Hebreeuws of Grieks woord te vertalen (afhankelijk van de context), gaf dit de Engelse lezer het voordeel te weten of meer dan één Hebreeuws of Grieks woord werd vertegenwoordigd door een enkel Engels woord.

Als je Strong's Concordance opent met b.v. het woord 'wist' en je vindt elk van de verzen, ontdek je dat het nummer dat aan het woord 'wist' wordt toegekend in twee verzen anders is. In b.v. Bereshiet (Gen) 39:6 heeft "wist" het nummer 3045, terwijl in 42:7 "wist" het nummer 5234 heeft. Als we naar de Concordantie gaan, waar het Hebreeuwse en Griekse nummeringssysteem in numerieke volgorde is uiteengezet, ziet men dat #3045 duidt יָדָא (yāda') aangeeft, terwijl #5234 het Hebreeuwse woord נָכַר (nākar) aanduidt . Door deze methode wordt de lezer erop gewezen dat er verschillende Hebreeuwse woorden achter dezelfde woorden liggen dat door de KJV-vertalers wordt gebruikt.

Nu rijst de vraag in ons de volgende vraag: "Hoe verschilt de betekenis van #3045 van de betekenis van #5234?"

Men kan onmiddellijk zien dat er twee verschillende Hebreeuwse woorden zijn die ten grondslag liggen aan het Engelse woord "kent" in respectievelijk Bereshiet (Gen) 39:6 en 42:7. Maar de volgende vraag die men zou moeten stellen is van groot belang: "Waar heeft James Strong de betekenissen vandaan gehaald die hij opsomt voor elk van de Hebreeuwse woorden die worden onderzocht? De inleiding tot de Hebreeuwse woordenlijsten, elk met een uniek toegewezen nummer, geeft het antwoord. Let op paragraaf #6.

Let hier goed op: de "definities" die worden gegeven voor een bepaald Hebreeuws of Grieks woord dat in het "Woordenboek" van Strong staat vermeld, zijn gewoon alle Engelse woorden die door de vertalers van de King James Version voor dat specifieke woord zijn gekozen. Strong's "Woordenboek" is dus eigenlijk helemaal geen woordenboek, en duidelijk geen Lexicon, maar eerder een opsomming van de woorden die de vertalers van de King James Version passend achtten.

Hoewel de vertalers van de King James Version duidelijk topgeleerden van hun tijd waren, en zeker een belangrijke maatstaf voor Engelse vertalingen van de Bijbel bereikten, was hun keuze van Engelse woorden om het originele Hebreeuws, Aramees en Grieks van de Bijbel te vertalen precies dat : de keuze van een vertaler, die geen geldig "Woordenboek" vormt en zeker geen "Lexicon". Helaas is dit ook zo met de Nederlandse vertalingen.

Bovendien zijn de vorderingen in de Hebreeuwse, Aramese en Griekse lexicografie sinds 1611 enorm, om nog maar te zwijgen van de ontdekkingen die historische feiten uit de oude wereld onthulden die in de 17e eeuw onbekend waren. Overweeg het feit dat de Rosetta-steen, die in 1799 werd ontdekt, de sleutel was die geleerden in staat stelde Egyptische hiërogliefen te ontcijferen en de oude Egyptische taal te ontsluiten die voorheen onbekend was. Voeg daarbij de ontdekking van het Ugaritisch in het hedendaagse Ras Shamra in Syrië, een Noordwest-Semitische taal die geleerden in staat stelde een vroege Semitische taal te lezen die een vroeg stadium vertegenwoordigt van de Hebreeuwse taal waarin de Tenach (Oude Testament) is geschreven.

Dit opende grote vergezichten van begrip, niet alleen in termen van lexicografie (hoe verschillende woorden in de Hebreeuwse Bijbel in de oudheid werden gebruikt), maar ook in grammatica en syntaxis van bijbels Hebreeuws. En bedenk dat misschien wel een van de belangrijkste ontdekkingen voor de studie van de Tenach (Oude Testament) de Dode Zeerollen waren, ontdekt tussen 1946 en 1956. Dit opende grote vergezichten van begrip, niet alleen in termen van lexicografie, maar ook in grammatica en syntaxis van bijbels Hebreeuws.

Dus ook al waren de KJV-vertalers topgeleerden van hun tijd, als je vertrouwt op een lijst met Engelse woorden die meer dan 400 jaar geleden werden gebruikt om de Bijbel te vertalen, moet je alle vorderingen beschouwen die zijn gemaakt in de studie van bijbels Hebreeuws, Aramees en Grieks als zonder echte waarde.

Hier is een voorbeeld van een lexicale ontdekking die de KJV-vertalers niet kennen. In Gen 18:2 lezen we:

En hij hief zijn ogen op en keek, en zie, drie mannen stonden bij hem; en toen hij hen zag, rende hij hen tegemoet vanaf de tentdeur, en boog zich ter aarde... Bereshiet (Gen) 18:2.

Als iemand geïnteresseerd zou zijn in het ontdekken van het Hebreeuws, dat vertaald is met "bogen zich" door gebruik te maken van Strong's Concordance, zou men naar het woord "gebogen" in de concordantie gaan en Bereshiet (Gen) 18:2 vinden (wat de eerste vermelding is), en zien dat het corresponderende nummer 7812 is. Als je achter in de concordantie kijkt naar het "Hebreeuws Woordenboek" en #7812 vindt, zou je worden geïnformeerd dat het Hebreeuwse woord dat vertaald is met "zichzelf buigend" חָשָׁה (shâchâh) is. Maar dit is verkeerd, niet omdat Strong een fout maakte, maar omdat totdat de NW Semitische taal van het Ugaritisch werd ontdekt, niemand wist dat dit specifieke Hebreeuwse woord de enige "hishtafel"(De Hishtafel is een zeldzame stamformatie die niet verwant is aan een andere stam . Veel geleerden geloven dat deze stam is afgeleid van Ugaritisch en vergelijkbaar is met de Hiphil) vorm is in het bijbels Hebreeuws, en de wortel is niet shâchâh maar is חָוָה (châvâh).

Natuurlijk zijn in onze moderne wereld en met computertechnologie de getallen van Strong samengevoegd met de bijbelse tekst en zelfs met een Hebreeuws lexicon zoals dat van Brown, Driver en Briggs, evenals Griekse lexicons zoals dat van Thayer. En andere woordstudieboeken en softwareprogramma's hebben Strong's getallen gebruikt als een handige kruisverwijzing voor mensen die zelf niet in de originele talen kunnen werken. Dit is weliswaar een aanzienlijke vooruitgang ten opzichte van het simpelweg gebruiken van de omvangrijke gedrukte versie van Strong's Exhaustive Concordance .

Dus wat is het grootste nadeel bij het gebruik van Strong's getallen om de betekenis van de auteur in een bepaald vers van de Schrift te ontdekken? Het is dit: Strong's getallen vertellen je hoe de KJV-vertalers een bepaald woord in de tekst in 1611 hebben vertaald. Deze getallen geven je niet het semantische bereik van een bepaald woord, maar alleen de Engelse woorden die de KJV-vertalers kozen toen ze hun vertaling maakten. Te denken dat de KJV-vertalers de uiteindelijke autoriteit waren in de Hebreeuwse, Aramese en Griekse lexicografie is helaas je kop in het zand steken en echte en substantiële vooruitgang in het begrijpen van de bijbelse talen negeren.

Maar er is nog een valkuil die opdoemt op het pad van degenen die denken dat ze Strong's getallen kunnen gebruiken om de betekenis van de auteur in een bepaalde tekst van de Bijbel te ontdekken. En deze valkuil is dat mensen die Strong's getallen gebruiken heel vaak ten prooi vallen aan het idee dat woorden op zichzelf betekenis hebben. De waarheid is dat woorden een semantisch (betekenisleer) betekenisbereik hebben, maar alleen de directe context waarin een woord wordt gevonden, kan de noodzakelijke criteria opleveren om te weten welke van de betekenissen binnen het semantische bereik van een woord vallen.

Een goed voorbeeld is b.v het woord; bank je kan er op zitten maar het kan ook een finacieël instituut zijn of b.v Je mond zit onder je neus. Er stroomt water door de mond van een rivier.

Als je dus willekeurig een van die betekenissen kiest die je leuk vindt, of die logisch voor je is en die in de zin die je wilt vertalen, importeert, is de kans groot dat je een betekenis hebt gekozen die de auteur nooit bedoeld heeft.

Dit komt omdat een woord zijn betekenis krijgt door context, niet door te worden gekozen uit een lijst die het semantische bereik van het woord uitdrukt. Bovendien, de betekenis van een bepaald woord of een bepaalde groep woorden in een bepaalde tekst van de Schrift moet worden gelezen in het licht van zowel de grotere context als de directe context. Het huidige "thema" van de auteur kan de specifieke betekenis van een woord of woorden in de gelezen tekst bepalen, en dit thema kan een groter deel van de tekst beslaan, niet slechts een paar omringende verzen.

Samengevat, het gebruik van Strong's getallen als middel om de Schrift te interpreteren is beladen met een aantal valkuilen.

De nummers van Strong komen overeen met Engelse woorden die door de KJV-vertalers zijn gekozen toen ze het Hebreeuws, Aramees en Grieks vertaalden in de King James Version Bible van 1611. De "Hebreeuwse en Griekse woordenboeken" achterin Strong's Exhaustive Concordance zijn eigenlijk geen woordenboeken van de Hebreeuwse en Griekse woorden, maar eerder een opsomming van de Engelse woorden die de KJV-vertalers hebben gekozen om een bepaald Hebreeuws, Aramees of Grieks woord te vertalen.

Hoewel de KJV-vertalers de beste geleerden van hun tijd waren, deden ze hun werk zonder de hulp van een groot aantal taalkundigen, lexicografische en historische documenten die in de eeuwen na hun vertaling zijn ontdekt. Vertrouwen op deze woorden die door de vertalers zijn gekozen, zoals b.v de cijfers van Strong doen, is een aantal van de belangrijkste ontdekkingen in bijbelse talen van de 18e eeuw tot heden naar de vuilnisbelt verwijzen.

Het gebruik van Strong's getallen, of een samengestelde lijst van "woordbetekenissen" om de betekenis van een bepaalde tekst van de Schrift te vinden, is vaak verkeerd, omdat een dergelijke procedure gebaseerd is op de onjuiste veronderstelling dat een bepaald woord een enkele betekenis heeft die vervolgens kan worden geïmporteerd in elke bijbelse context waarin het woord voorkomt.

Maar geen enkele taal werkt op die manier, of het nu oud of modern is. Woorden krijgen hun betekenis door de context waarin ze worden gebruikt. Elke lijst met "woordbetekenissen" kan dus alleen proberen om het semantische betekenisbereik voor een bepaald woord of een bepaalde groep woorden te geven. Het is de context die moet bepalen welke betekenis binnen het semantische bereik van een woord is wat de auteur bedoelt. Daarom is het vinden van twee verzen die beide hetzelfde woord gebruiken, en aannemen dat de betekenis van dat woord daarom in beide verzen hetzelfde is, precies de valkuil waarin velen zijn gevallen. Helaas zijn er ook leraren die hun leringen op zo'n foutieve methode hebben gebaseerd. Het is zelfs nog erger, nog heel vaak zien we dat deze methode nog steeds gebruikt wordt door vele voorgangers van gemeentes.

Maar deze korte studie is niet bedoeld om de studie van G-d's woord, de Bijbel, te ontmoedigen! Mijn doel is om meer lezen en bestuderen van de Tenach aan te moedigen. Alleen door te lezen in de juiste context dus een heel verhaal ga je begrijpen, wat er met bepaalde woorden bedoeld wordt.

Niet door nummers te gebruiken die allang achterhaald zijn. Daarom is het gebruik van een Woordenboek van bijbelse termen, of een Lexicon naar mijns inziens niet aan te raden. Als u het toch gebruikt als u dergelijke woordenlijsten, woordstudies, woordenboeken of lexicons gebruikt, moet u niet in de val lopen om te concluderen dat als twee verzen "hetzelfde woord gebruiken", dat de bedoeling van de auteur(s) hetzelfde is in beide verzen. Context bepaalt de woordbetekenis.

Ha-Makom